

loven er opført som et personligt Tillæg, er det klart, at det er anseet som et saadant, da det er motiveret derved, at han var den ældste af Museets Inspecturer. Følgen burde altsaa have været, at det ved hans Død rettelig maatte bortfalde, og den Gage, hvorover der kunde disponeres, var altsaa 600 Rd. Da det nu imidlertid ikke udtrykkelig staaer i Finantsloven, at det var et personligt Tillæg, skal Udvalget ikke videre urgere det. Hvis Ministeriet havde anvendt de 600 Rd. og enten ligefrem besat Posten eller havde konstitueret En og og sparet Resten, havde Sagen været i sin Orden. Nu er der ved den mineralogiske Anstalt konstitueret en Mand med en Gage af 300 Rd., men istedetfor at de øvrige 500 Rd. skulde være besparede, har man fordeelt dem mellem de Øvrige, saaledes at man har givet En 200 Rd. og To 100 og de sidste 100 Rd. ere givne til en saakaldt Medhjælper til Directorens Forretninger. Denne Disposition er en uberettiget, hvortil kommer, at der ikke i Finantsloven for 1852—53 og 1853—54 derfor er gjort Rede; det kan altsaa kun forklares derved, at Vedkommende ere bedre Bidskabsmand end Regnskabsførere. Da det er ganske vist, at vedkommende Personer uagtet dette Tillæg have elendige smaa Gager, er der ikke Anledning til at gjøre videre end at sige, at det kan passere, saavel i reel som i formel Henseende, fordi Sagen er saa ubetydelig og fordi Regnskabsvæsenet ellers ikke giver Anledning til videre Anke. Naar der ved Post 2 staaer, at den urigtige Postering af 608 Rd. 51 s. passerer for denne Gang, saa er det alene, fordi Vedkommende have paastaat sig fuldkommen berettigede til denne Posteringsmaade. Revisionen har nemlig gjort Vedkommende opmærksom paa, at Posteringen var urigtig, men Bestyrelsen har gjort Indvending derimod og meent, at dens Postering

i Regnskabet var bedre end den i Finantsloven. Det kan gjerne være, men det er soleklart, at en Forandring heri maa skee gennem Finantsloven og ikke gennem Regnskabet, dette skal ikke kritisere, men lysre Finantsloven.

Hvad jeg har tilladt mig at bemærke om det store fgl. Bibliothek, gjælder ogsaa om det fgl. Museum, at hvad der er bevilget og ikke forbrugt i det ene Aar, maa anvendes i det andet. Deri er Revisionen ogsaa enig, idet den mener, at Udsættelsen bør bortfalde. Naar man imidlertid har troet, at det behøvede udtrykkelig Anerkjendelse for de 1000 Rds. Bedkommende, da er det, fordi disse ere bevilgede extraordinært til Conservation af Galatheaexpeditionens Samlinger, der skulde fordeles saaledes, at Museet fik $\frac{1}{3}$. Nu er imidlertid lang Tid hengaaet, og Fordelingen har til Dato ikke fundet Steb, fordi Bestyrerne ere mere videnskabelige end praktiske Mænd. Det er imidlertid ganske vist, at Conservationen ogsaa har medført Udgifter, medens Tingene saaledes henstode, og vi troe derfor ikke, at der er Grund til at tage Revisionens Indstilling tilfølge, at fordre Summen tilbagebetalt til Statskassen. — Hvad Missionsvæsenet angaaer, skjønner jeg ikke, at Rigsdagen kan have sær Interesse af at faae Regnskabet under sig. Imidlertid maa Spørgsmaalet finde sin Afgjørelse, da Rigsdagen har vedtaget sidste Gang, at Regnskabet for de 3 sidste Dvartaler af Finantsaaret 1851 bliver at gennemgaae af Revisorerne for næste Aar. Dette Regnskab er imidlertid endnu ikke modtaget ligesaa lidt som det paafølgende for 1852—53 og man maa derfor gjentagende udtale sin Forventning om, at vedkommende Ministerium vil søge paa en eller anden Maade at bringe Sagen til Afgjørelse.